

„Pólyába takarta és jászolba fektette, mert nem kaptak helyet.”

(Lk 2,7)

Jézus Krisztusnak, az értünk emberré lett Isten Fiának, a világ Megváltójának születési körülményeit írja le e szavakkal Lukács evangélista. Először megrendítő, azután elgondolkodtató ez a radikálisan őszinte mondat. Megrendítő, mert szívesen gondolunk karácsony örömteli üzenetére, és szinte nem is vesszük észre e szavak lényeglátását. Mert annyi mindenre figyeltünk a készület napjaiban, mert mindenben a legszebbet és legjobbat akartuk adni mindenkinek és rájövünk, hogy a lényeg, az egyetlen fontos, Krisztusnak a lelkünkben való megszületése elhomályosul. És elgondolkodtató, mert az isteni kinyilatkoztatás nem szórakoztató regény, hanem azért szólalt meg, azért adatott nekünk, azért írták le, hogy minden szava, kivétel nélkül minden szava gondolkodásra és cselekvésre indítson.

Korunkban gyakran emlegetett, valós vagy hamis tartalommal megtöltött kifejezés a kirekesztés. Igen. Az ember hajlamos kirekeszteni másokat, akik nem osztják véleményét, akik más vallási, életfilozófiai állásponton vannak, akiknek más a bőrszíne, vagy a kultúrája. Az ember kirekeszt másokat, mert azt hiszi, hogy ő maga több lesz, vagy többnek tűnhet másoknál. Pedig önmagunk építése éppen abban nyeri el igazi értelmét, hogy mások is gazdagodjanak általunk. Ahogyan Asszisi Szent Ferenc és az ő nyomán Boldog Kalkuttai Teréz anya is vallotta: „Uram, add, hogy ne magamnak keressem a szeretetet, hanem én szeressem embertársaimat! Mert önmagunkat elfelejtve találjuk meg magunkat, ha megbocsátunk, akkor nyerünk bocsánatot, s ha meghalunk, azzal ébredünk az örök életre.” (Uram, tégy engem békéd eszközévé). Az Ige azért testesült meg, hogy elmondja, élénk élje a szeretetnek és a közösségnek ezt a legszentebb törvényét. És nem kapott helyet. Kirekesztették. Helyesebben mondva kirekesztették. Mert nem mások bűnének szemlélése az evangélium, hanem önmagunk bűnbánatából való újjászületés. Az ünnep titka talán éppen az, hogy személyes tartalmat, benső gazdagodást és új életet ad nekünk.

Legyünk követői Máriának, a tisztaságos Anyának, aki ebben a kitaszított és kirekesztett állapotban is a legnagyobb szeretettel ölelte magához Jézust. Pólyába takarta, melengette. Szeretetének gyöngéd gesztusaival a legőszintebben akarta befogadni, nem csak, mint testszerinti anyja, hanem mint anyja a hitben is. Később maga Jézus is értékeli ezt a közeledést, amikor azt vallja: „Azok az én anyám és testvéreim, akik Isten igéjét hallgatják és megcselekszik” (Lk 8,21). Máriának ez a csendes ölelése oldja fel a kirekesztettség rideg magányát. És nem csak Betlehemben, de a mi szívünkben is.

Mert az Úr ma is megtestesül minden szentmisében. Önmagát nyújtja nekünk, értünk az eukarisztia misztériumában. Kap-e helyet ma a mi szívünkben? Ha az ő születését ünnepeljük, neki bennünk kell megszületnie. Nem egyedül jön és kopogtat, hanem Máriával és Józseffel együtt. Mert meg akarja szentelni családjainkat. Mert meg akar tanítani bennünket is arra, hogy a valódi boldogság nem a külső körülményekben, hanem az egymás felé megélt őszinte szeretetben van. A szeretet pedig a kitaszítottságban is szeretet, mely végtelenül szabaddá teszi az embert. Fogadjuk be őt és vele együtt az általa hozott szabadságot is.

2005. Karácsonyán

Antal atya

Naptári programok

- december 25. Karácsony ünnepe.
- december 26. Karácsony második napja,
Szent István diakónus első vértanú ünnepe,
- december 27. Szent János apostol ünnepe,
az esti szentmisében bor megáldás
- december 28. Aprószentek ünnepe: az esti szentmisében
megemlékezés az abortuszok áldozatairól és imádság
az édesanyákért és a gyermekáldás elfogadásáért
- december 30. a Szent Család ünnepe
A családok közösségek közös hálaadása
Isten oltalmába ajánljuk plébániai közösségünk családjait
- december 31. este 6 órakor év végi hálaadó szentmise
és lelkipásztori beszámoló.

2006.

- január 1. Szűz Mária Istenanyaságának parancsolt ünnepe,
a szentmisén való részvétel kötelező.
Vasárnapi miserend.
Ez a nap a béke világnapja.

	Délután 4 órától szentségimádás
január 8.	Vízkereszt ünnepe.
január 15-22.	Imahét a keresztények egységéért.
február 2.	Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepe. Este a szentmise előtt gyertyás körmenet
február 12.	A betegek kenetének ünnepélyes felvétele az esti 6 órai szentmisében az idősek és betegek részére a betegek világnapja alkalmából.
március 1.	Hamvazószerda, a nagyböjt kezdete. Szigorú böjti nap. 14. évtől húsevés tilalma, 18-60 év között napi háromszori étkezés, de csak egy bőséges étkezés. Nagyböjt péntekéin a hústól való megtartóztatás kötelező a 14. életév fölött. Nagyböjt minden péntekén délután negyed 6-kor keresztútjárás a templomban.

Állandó programok:

első péntek:	szentmisék előtt fél órával gyóntatás, napközben betegek látogatása (Gondoskodjunk róluk!) a szentségekkel este 9 órától virrasztó Taize-i imaóra, alatta gyónási lehetőség
első szombat	délután negyed 6-tól közös rózsafüzér imádság a magyar családokért és ifjúságért
első vasárnap:	délután 4 órától csöndes szentségimádás; 5 órától közös szentóra
második csütörtök:	este 8 órától karizmatikus imaóra a templomban
utolsó vasárnap:	fél 10-től 12 óráig Karitás ügyelet az alsó hittanteremben
szombatonként:	reggel 6.40-től Reggeli Dicséret imádkozása a templomban
minden pénteken	18.30-19.15 Biblia óra felnőtteknek a templomban Téma: az Apostolok Cselekedetei olvasása

Foucauld atya imája

Boldog Charles de Foucauld

1858. szept. 15. – 1916. dec. 1.

Liturgikus ünnepe: december 1.

Atyám,

átadom magamat Neked,
tégy velem
tetszésed szerint.
Bármit teszel is velem,
megköszönöm,
mindenre kész vagyok,
mindent elfogadok,
csak akaratod bennem
és minden teremtményedben
beteljesüljön.
Semmi mást
nem kívánok, Istenem.

Kezedbe ajánlom lelkemet,
Neked adom Istenem,
szívem egész szeretetével,
mert szeretlek,
és mert szeretetem igényli,
hogyan egészen
Neked adjam át magam,
hogyan végtelen bizalommal,
egészen
kezedbe helyezzem életemet,
mert Te vagy az én Atyám.
Ámen.

Karácsonyi tünődések

A karácsonyi viselkedésünket, szokásainkat az évtizedek során a szülők, a család, a hozzánk közel álló kis közösségek, vallási gyakorlatunk alakították ki és formálják ma is. Tudjuk és vigyázzuk az adventi gondolkodásunkat, karácsonyváró visszafogottságunkat, a kicsivel több egymásra figyelmet, a roratés elcsendesülést, az önmagunkat javító törekvést, a karácsony várását. Az évek multával már nem is kell nagy erőfeszítéssel odafigyelnünk, működik bennünk az az órarugó keménységű és finomságú kis szerkezet, amely tudja mit szabad, mit és hogyan illik ilyenkor.

De a száz lépésekkel köröttünk dübörgő, hangoskodó és acsarkodó világ megzavar, megállít és a frissen állított magányos karácsonyi keresztnek kérdezek.

Szabad e a jászol közelébe engedni a köz gondjait.

Szabad e elzárni magunkat e külső történésektől, lehet e kirekeszteni, szó nélkül hagynunk a mindennapi életünket, gondjainkat. Mert bizony ilyenkor is az országlók szorítanak egyet az egyházi iskolák normáján, figyelmeztetik az egyházat és minket a „politikai távolságtartásra”, megkérdőjelezzik érték- és szokásrendünket. Magam is szeretnék szabadulni ezektől, szeretném eltávolítani a karácsonyi készülődésemből, de az a bennem is működő „szerkezet”, talán a felelősség nem enged. Szeretném nem tudni a környezetem vásári karácsonyát, de ez vesz körül és talán még sem szabad szó nélkül elmenni.

Advent harmadik vasárnapján a szeretett tanítvány, János evangéliumában elhangzik egy mondat, a válasz az őket faggatóknak: „Én a pusztában kiáltónak szava vagyok. Egyengessétek az Úr útját, amint Izaiás próféta mondta.” (Jn 1,23.)

Mintha nekem, nekünk válaszolna: Őt teljesen befogadva készítsétek elő az Ő útját, az Ő fogadását, a Ő eljövételét.

János nem zajos „aktivista”, nem erőszakos propagátor vállalja „a pusztában kiáltó szó” küldetését, meggyőződéssel, de mély alázattal, „aki utánam jön és nagyobb nálam” hitével cselekszik, lép a köz elé és csak vízzel keresztel.

Tanít minket is a hozzá szegődőket, a köré gyülekezőket, az őt meghallgatókat: ma is vállalni kell akár a „pusztában kiáltó” megvetettségével, hogy cselekedjünk, a nyilvánosság elé lépünk.

A karácsonyi történetben, ott Betlehemben mindenkinek megvolt a lehetősége, hogy az ajtó előtt várakozót, a kopogtatót beengedje, mégis zárva maradtak a kapuk, de nem így a pásztorok barlangja. Ők az odaérkezőnek, a nekik idegennek „ajtót nyitottak”, befogadták, elfogadták, egyengették az útját az Úrnak, a Megváltónak.

Van évezredekben szóló példa, van bibliai biztatás a karácsonyi megszólaláshoz, van megerősítés.

Adventünk a megszületéssel, az Ő eljövételével nyer értelmet, a keresztút a feltámadással adja a teljességet.

Ahogy advent nem csupán a szemlélődő, az önmagunkat megtisztító várakozás, adventben is helye van az „út egyengetésének”, az Urat váró, az eljövételét előkészítő szónak.

Ez adott biztatást, hogy most a karácsonyi csendben szóljunk az egyházközségi levélben, mert ki tudja, a húsvéti találkozásunkkor még időszerű lesz-e önmagunk figyelmeztetése: az út egyengetése a mi feladatunk is!

Nem világrengető tettről van szó, nem teljesíthetetlen feladatról van szó, hanem arról, hogy a karácsony lelkületével ajtót nyitunk, vagy nem. Adunk-e lehetőséget, adunk-e esélyt önmagunknak a választásra, a felkínált vagy ránk erőszakolt lehetőségek közötti választásra.

Mindenki lelkiismerete szerint választhat, de ki kell nekünk is nyitni a kaput, ki kell lépnünk és mint a jó pásztorok társakkal együtt kell, hogy elinduljunk. Ha megértettük János evangéliumának adventi üzenetét vállalhatjuk a „pusztában kiáltó szó” hivatásunkat, legyünk az „út egyengetői”, mert más nem fogja helyettünk megtenni.

Nem felejttem, nem is lehetséges a tévesztés János, az Úr eljövételét készítette elő!

Az Úr választása ma is lehetőség, de amikor a tavaszi választásra, közéleti feladatunkra figyelmeztetek nem a személyről, nem valakiről szólok, hanem az érték választására hívok mindenkit.

Karácsony üzenete: a hótisztaság és az útmutató csillagfényesség, a tisztesség és becsület, az őszinteség és megértés, a méltányosság, az egymásra figyelés az ember, a múlt, a haza tisztelete, az önzetlenség és segítség, a hitet erősítő szeretet.

Nekünk ezt kell majd tavasszal is választani, mert ezekre tanít a karácsonyi kised, ezek az Úr értékei.

Szövényi Zsolt

A csend hangjai

Már napok óta, így karácsonyi előtt szinte megbénul városunkban a közlekedés. A főutakon araszolgatva pár métert is csak hosszú percek alatt lehet megtenni. A nagy bevásárlóközpontok pénztárai előtt hosszú kígyózó sorok, a bevásárlókocsival is ügyes szlalomozással jutunk polctól polcig. Mindenki siet, türelmetlen, ideges és minden évben megfogadjuk, hogy az ezzel járó kellemetlenségektől majd megóvjuk magunkat.

A többség valóban irtózik ettől a bevásárlási láztól, mégsem tudunk teljesen kiszállni a mókuserékből. Úgy az utcán, mint az üzletekben fülsiketítő a zaj, egészen 24-e délutánjáig amikor is egyik óráról a másikra rátör városunkra a hön áhított csend.

A csend -- a természettudomány mai állása szerint -- mintegy tizenhét milliárd évvel ezelőtt a Nagy Bummal kezdődött, hogy aztán hosszú évmilliárdokig Univerzumunkat az abszolút csend hassa át. Tartott mindez a ma ismert csillagok és bolygók kialakulásáig, amikor már öreg sárgolyónkon is a „kísérőzenét” a vulkánok erupciója, az őstengerek morajlása, az állandó viharokat kísérő elektromos kisülések, villámlások csattanása, később a több tonnás dinoszauruszok talpának dübörgése adta.

A modern kor emberének igen kevés jut a csendből, úgy, hogy a már állandósult, megszokott, és egyre intenzívebb háttérzaj nélküli életet sokan egyre nehezebben viselik. Pedig nagy szükség van, illetve volna a csendre, az elcsendesülésre, nemcsak fülünk, hanem túlfeszített idegrendszerünk pihentetése, így egészségünk védelmének érdekében is.

Pár évvel ezelőtt kedvünk szottyant havas téli reggelen lerándulni elárvult kis balatoni nyaralónkba. Előző este nagyon megrázta hófehér paplanjait Téliapó, reggelig nagy pelyhekben hullott a hó. A vonat csak komoly késéssel, nagy nehézségek árán jutott el az északi part kis üdülőtelepének kies állomásáig. A majd derékgig érő szűz hóban alig tudtuk megközelíteni a házunkat, mégis megérte a fáradozást, kárpótolt bennünket a látvány, a téli napfényben szikrázóan csillogó, jéggel borított Balaton. Némán, meghatottan álltunk a csendben, amikor megszólalt a tulsó parton, tőlünk legalább tizenöt kilométerre lévő kicsiny falu templomának harangja. Nyaranta a házunktól alig pár száz méterre lévő templomocskára delet jelző hangja sem hallható a strandolók zivajától, az utakon közlekedő járművek lüktető zajától. Pedig Budapesthez képest ott még nyáron is viszonylagos csend uralkodik. Látható, mennyire relatív a csend és a zaj, hiszen a szórakozóhelyeknek, diszkóknak a normál beszédhez viszonyított száz decibeles hangerősségéről, ennek egészséget károsító hatásairól itt nem is szóltam. Pedig tudvalévő, az állandó intenzív zaj teljesen tönkretelheti hallásunkat, idegrendszerünket, ezt azok tanúsíthatják legjobban, akik éveken, évtizedeken keresztül pl. egy kovácsműhelyben dolgoztak.

De létezik-e abszolút csend? Megnyugtathatom olvasóimat, ha abszolút csend nincs is, viszont van a hang emberi hallhatóságnak alsó határa, amit tudományos szinten ún. „süketszoba” kísérletekkel vizsgálnak. Pszichológusok, akusztikus szakemberek és szakorvosok a megmondható, hogy a süketszobai csend huzamosabb ideig elviselhetetlen. Ilyen helyzetben fülünk egyre érzékenyebbé válik, felerősíti a leggyengébb hangokat is, érzékeli testünk belső hangjait, így sok esetben még szívünk verését, lüktetését is halljuk. Leszögezhetjük, mindennapi életünkben valamennyi ún. háttérzajra szükségünk van, ezt már annyira megszoktuk, annyira hozzáedzöttünk, hogy élni sem tudunk nélküle. De a pesti belváros délutáni csúcsforgalmának alig elviselhető hangzavara után sokunknak jólesik kicsit megpihenni a pesti ferences templom csendjében. Igényünk van tehát a csendre. Halottak napján is meg-meg állunk a csendes temetőben, miközben gondolataink már a messze költözött szeretteinknél járnak. Karácsony szenteste szintén jól esik némán néznünk a gyertya imbolygó lángjába. Ilyenkor a világ lüktető zajától való elvonulás közben gondolataink transzcendens mélységekbe, metafizikai valóságokba szállnak.

A nagy német filozófus Wittgenstein szerint ugyanis mind a transzcendencia, mind a metafizikai valóság szavakkal megfogalmazhatatlan, kifejezhetetlen, mindkettő a csendben manifesztálódik.

Számunkra, keresztények számára a Megváltó születése, s egyáltalán megváltásunk ténye az igazi transzcendencia, az igazi csend.

Süimegh László

Adventi levél

Jó sorom pár héttel ezelőtt újra Európa nyugati része felé vitt.

Minden eddigi utazásom sok új élménnyel, utóbbi utam viszont egyre elgondolkodtatóbb tapasztalatokkal szolgált.

Nem mondom, hogy ezek a tapasztalatok nagy meglepetésként érik a halandót, mindazok a negatív változások melyek az elmúlt évtizedekben Európának ezen felén bekövetkeztek, még az otthon ülő ember számára is a sajtó, a rádió, a televízió híreiből elméletben előre kikövetkeztethetők voltak.

A francia városokban lezajlott rendezvények idején jártunk Németország nyugati felében. A karácsony előtti adventi forgatag, a sok színes lámpával kivilágított stand, a látszólagos árubőség sem tudta elfedni a német gazdaság minden képzeletet felülmúló válságát. Pestről a hetvenes évek elején „kitántorgott” Aachenben élő textilvegyész professzor barátom azért váltott hazát, mert akkor még a német textilipar valamint a kutatás virágzott ezért a kínálkozó komoly kihívás elől nem tudott kitérni. Az egyetemen akkoriban még több mint félszáz, tudásra éhes hallgató várta óráról-órára előadásait, mára mindössze egyetlen növendéke van egyszemélyes tanszékének. Bizonyára nem meglepetés ezután, hogy ez a diák sem született német. Ha két év múlva Attila barátom nyugdíjba megy, tanszékét azonnal megszüntetik. *Hja hiszen nem kell már ide textilvegyész szakember, az egész ipart elvitték keletre* -- mondja nem kis malíciával. Közben tétova mozdulattal mutatja legújabb szerzeményét, egy majd másfélmilliót érő notebookot. Ennek a napjaink legkorszerűbb technikáját felvonultató számítógépnek a közepén még ott virít az IBM címke, de minden alkatrészén már, a made in China feliratot olvashatjuk.

Ezeknek a korszerű és egyre megbízhatóbb termékeknek a hihetetlen alacsony dömping áraival nem is nagyon tud versenyre kelni európai gyártó.

Igen, a német ipar jelentős része az évek során szép lassan átbandukolt Kínába, Indiába, Szingapúrba, Tajvanba vagy Thaiföldre.

Hamburgban, hegyben állnak a vagon méretű konténerek tele kínai textiliákkal. Másnap a Tesco méretű Saturn híradástechnikai áruházban véletlenszerűen leemelek a polcra pár dolgot a legtöbbször szintén made in China felirat díszleg.

A német városok utcáin egyre több üzlet üres, új vállalkozót keres, valószínűleg hiába. Ugyanezt látjuk a német határhoz közeli holland városokban is. A válságot itt is a kiskereskedők szenvedték meg először, a multik még, úgy ahogy állják a versenyt, igaz már nagyrészt keleti cikkekkel.

A kínaiak tehetségére, szorgalmára és leleményességére álljon itt egy friss példa.

Düsseldorfban a cipő és bőrdíszmű kiállításán a nagy európai cégek, -- így a Salamander is -- csak a megnyitón mutatták be legújabb és legdivatosabb termékeiket. Az első napon a kínai üzletemberek, menedzserek mosolyogva, nagyon udvariasan folyamatosan fényképeztek, hogy a két hétig tartó kiállítás végére már ők is megjelenhessenek a megszólalásig hasonló portékáikkal. Nem tudni, hogyan csinálták, beszélnek tengerjáró hajón dolgozó autó-összeszerelő szalagokról ruhát, cipőt előállító gyártósorokról. Talán igaz, ki tudja? Ha igaz mindenképpen ügyes, sőt irigylésre méltó.

A háború utáni újjáépítés végeztével, a hatvanas évek végén a német polgár elégedetten hátradőlt karosszékében és megállapította, mostantól kezdve ő már nem annyira dolgozna, inkább dolgoztatna. Ezen döntésének eredményeként vendégmunkások tízezrei lepték el az országot, ami olcsó megoldás lévén első pillanatra jó döntésnek tűnt. Arra akkor kevesen gondoltak, hogy ezzel nem csak a kedvező árú munkaerőt hozzák be külföldről, de a munkavállalók kultúráját (kultúrátlanságát) is importálják. A kilencvenes évektől még előnyösebb megoldásnak tűnt, ha a vállalkozások a tőkét viszik messzi Keletre, ahol ma is még jóval olcsóbb a munkaerő. Az ezredfordulóra érdekes helyzet állt elő. Ma már nem a gyárosok, vagy a politikusok döntenek fontos kérdésekben, hanem a tőke diktál, az a tőke, aminek nincs nációja és nincs „szaga”. Ezzel a cselekedetével a nyugati polgár saját országa iparának sírját ásta meg! Most már jöhet akár Schröder, akár Angela Merkel a tőkét, mely keletre vándorolt egyik sem képes visszahozni.

Az ipar válságánál talán csak a kultúra válsága mélyebb. A fent említett Saturn üzlet zenei CD-t árusító polcain száz méter hosszan a modern pop-rock kínálja magát, hogy a klasszikus zenére mindössze alig két méter jusson.

Igazolni látszik mindezt a felhígított multikulti tendenciát az egyik legnevesebb német gimnázium jubileumi ünnepsége is, amelyen volt szerencsém vendégként részt venni.

A kerek évforduló ünnepségét megtisztelte jelenlétével - nem titkolom igen hatásos, színvonalas beszédével - a tartományi miniszterelnök úr is. Nos ezen a gimnáziumi ünnepi előadáson, amit több mint kétezer néző előtt a városi Stadthalleban tartottak, volt karate bemutató, focilabdával dekázgató kisgyerek, az iskola kórusa pedig az énektanár vezetésével nagy lelkesen elénekelte a we are the World című valamikor igen népszerű slágert. Természetesen angolul. Heine, Goethe, Schiller országában nem jutott hely egy versnek, Brams, Mendelsson, Wagner hazájában a szervezők nem tudtak (nem akartak) egyetlen klasszikus zeneszámot sem a műsorba bepréselni.

Igaz a gyerekek a sárgolyónak ezen a felén már nem igen tanulnak sem az énekórán, sem másutt klasszikus muzsikát. A pedagógusok reszketve tartózkodnak szinte már mindentől, ami német, és főképpen ami

magas kultúra. A liberális média hiénaként csap le arra, aki az úgynevezett „leitkultúrát” akárcsak szóba is hozza, az illetőt azonnal címkézik, ha nem elég körültekintő. A karmester, zongora vagy hegedűversenyeket már évek óta keleti versenyzők nyerik, ugyanis ott még (már) van becsülete a klasszikus európai zenekultúrának. A tv csatornák - még az úgynevezett közszolgálatiak is - a reklámokon kívül a Való-Világhoz és a Győzikehez hasonló műsorokat kínálnak, a többségnek ez a színvonal fogyasztható, „jobb” társaságban is többnyire ezekről, a sorozatokról folyik a csevely.

A Németországban látottak, tapasztaltak már nem hatottak rám a nagy meglepetés erejével és különösebb sokkoló hatással, hiszen ezek a negatív folyamatok immáron évekkel ezelőtt csírájukban megvoltak. A végeredmény jelenleg a társadalom minden szegmensén a napnál világosabban érzékelhető.

Tudjuk, a római birodalom, vagy a görög kultúra alig pár száz év alatt eltűnt a történelem süllyesztőjében.

Mi lesz veled Adenauer, Schumann, De Gasperi Európája? Mi lesz veled európai kultúra?

Advent van. A katolikus templomokban a szentmisén sűrűn csendül fel a következő ismert dal:

Ébredj ember mély álmodból!

Ezzel a kicsit általam átszerkesztett, plagizált és karácsonyra emlékeztető sorral szeretném zárni rövid elmélkedésemet

Ébredj Európa mély álmodból!. Talán még nem késő.

Sümegh László

P s. Tegnap Bécsben jártam a karácsonyi vásáron. Volt csodálatos Goya kiállítás, óriási érdeklődéssel. A Saturn üzletben pedig hosszú-hosszú polcsorokon kínálták a színvonalasabbnál színvonalasabb klasszikus zenét. A „sógorok” talán még tartják magukat? Talán van remény?

Advent a Don Bosco iskolában

Az idén is, a sokéves hagyománynak megfelelően készültünk Jézus születésének megünneplésére.

Az első adventi vasárnapot követő hétfő reggel ünnepélyes gyertyagyújtás keretében Antal atya megáldotta a koszorúkat. Ugyanekkor minden osztály kapott egy adventi naptárat, amiben minden napra kijelöltem egy szentírási szakaszt. Ezt reggelenként felolvastuk, elméltünk Isten üzenetén, és a hozzácsatolt Don Boscodézettel megerősödve indulhatott a nap.

Évről évre más-más témát elmélkedünk végig így, a Szentírás segítségével. Olvastunk már a nyolc boldogságról, az erényekről, az ószövetségi Messiás-jövendölésekről. Az idei év tálcán kínálta a témát: az Oltáriszentségről vallott hitünket igyekszünk elmélyíteni kezdve az ószövetségi előképeken, Jézus tanításán, és az Eucharisztia alapításán keresztül eljutva a mindannyiunknak szóló missziós parancsig.

A naptár első lapja az oltáriszentséget ábrázolja. A feladat az volt, hogy ez az egyszerű rajz átváltozzék, felragyogjon benne a szeretetünk. Azok a gyerekek, akik részt vettek a roratén, a szentmise végén egy-egy kis sárga mozaik-lapot kaptak, amit felragasztottak a rajzra. Ez híven tükrözi az osztályok buzgóságát.

Természetesen a kicsiktől nem várhatjuk el, hogy eljőjenek hajnali misére, és utána egész nap jók legyenek. Ezért ők napi jócselekedetekkel fejezik ki szeretetüket. – megkínálom a társamat, kis meglepetést készítek a barátomnak, az esti TV-zés helyett elolvasok egy mesét, elimádkozom egy tized rózsafüzért...- Ők ezért kapnak sárga lapocskákat. Volt olyan osztály, akinek már az első héten fölragyogott az oltáriszentsége.

Az adventi naptár színes figurákat is tartalmazott – homokdűne, csillagok, barlangkövek, bárányok, pásztorok, angyalok, és a Szentcsalád. Ezeket elhozták a gyerekek a szentmisére mintegy adományként felajánlva. A képecskéket felragasztottuk a sekrestyeajtó mellett látható kartonlapra. Ahogy múlt az idő, és közeledtünk karácsonyhoz, a tabló egyre benépesedett. Karácsonyra betelt Betlehem, és csak a barlangban jutott hely a szentcsaládnak.

Az adventi készülődés koronája a lelkigyakorlatos nap. Ekkor meghívott atyák és gyakorló katekéták segítenek elcsendesedni, elrendezni lelkünk békességét. A nagyobbak elvégezhetik szentgyónásukat is. Hála a Jóisten kegyelmének sokan élnek evvel a lehetőséggel.

Így készülünk az iskolában kicsik és nagyok karácsony titkának békés és szeretetteljes megünneplésére.

Mickó

Ez történt a búcsú óta Don Bosco iskolában

Néha az is jó, ha nem történik semmi. Mondják. Persze olyan rendkívüli! Az iskolában mindig történik valami, még a szürke hétköznapiak is mást, és mást jelentenek mindenkinek, ha ötöst kap, ha jól sikerül valami feladat, vagy megérkezik a sokat hiányzó osztálytárs.

A napi kötelesség mellett szeretnénk beszámolni, néhány olyan dologról is, amely rendkívüli!

A hatodikosok fantasztikus erdei iskolában tanultak október elején, gyertyát gyújtottunk a 301-es parcellánál, (az AKTK is segített a busz Költség biztosításával). Nagyon szép, ünnepi műsort készítettünk

nemzeti ünnepünk alkalmából. A tanárok Magyarország különlegesen szép táján a Duna-Dráva Nemzeti Park területén kirándulhattak. Nagyon sok kisdíák mondta együtt a rózsafüzért az egyik hétfő este a templomban. Sikeres volt, és folytatásra vár a szülők fóruma, melyre ezúton is hívunk minden Don Boscos, és nem Don Boscos édesanyát, édesapát, nagyszülőket. A Bolyai matekversenyen a területi döntőbe jutott három csapatunk két harmadik és egy negyedik díjat nyert. A nagylányok focicsapata aranyérmes lett a kerületi diákolimpián. És az úszás! A három szombat délután megrendezett versenyeken a következő szép eredmény született.

Arany érem:	Mészáros Márk 5.a	Ezüst érem:	Bokor Lívია 3.c
	Mészáros Dóra 4.a	Bronz érem:	Hetényi Réka 6.b
	Bokor Laura 8.b	IV. hely:	Bokor Balázs 4.a
	Furmann Attila 8.b	IV. hely:	Fiú váltó csapat
		V. hely:	Lány váltó csapat

Az első osztályosok már olyan sokat tudnak, hogy korcsolyázni járnak hetente, hogy bebizonyíthassák, még a legsíkossabb helyeken is megállják a helyüket.

Felemelő hangulatú játékonysági esten tapsolhattunk, az aranyos, ügyes, éppen lakodalmat tartó óvodásoknak, sok, eddig ismeretlen tehetségét bemutató diákunknak, az ötéves születésnapját ünneplő Budai babszem táncegyüttesnek, a Holiday Sporttánc egyesület versenyzőinek és a nagyhírű Signum zenekarnak.

Az idei Katalin bálon összegyűjtött édességet, ajándékokat elküldtük a bogártelki, malom-falvi, székelyszentléleki erdélyi gyerekeknek!

Az egész Albertfalvát lázba hozó papírgyűjtésünk rendkívüli összeggel, majdnem kétszáz ezer forinttal gazdagította az iskolai diákönkormányzat amúgy üres kasszáját!

Az egész iskola nevében áldott szép ünnepet kívánunk. Kívánunk békés, egyszerűen szép, tartalmas hétköznapokat és nagyon szép eredményeket hozó Új esztendőt Magunknak és Mindenkinék!

Benczurné Quirico Monika

Bosco Szent János ünnepére BOSCO

Egyszer régen, úgy kilenc évesen
Álmodtam én,
Amely meghatározta életem.

Egy ház nagy udvarán álltam,
És néztem a gyerekeket,
Amint boldogan s vidáman játszottak.

De odébb, az udvarnak másik szegletén
Néhány durva beszédű ifjú
Istentelenségeken törte a fejét.

Látszott a szemükön, hogy rosszban sántikálnak.
Odamentem hozzájuk,
És ütni akartam, hogy elhallgassanak.

Ebben a pillanatban egy férfi jelent meg,
Arca ragyogott,
S testén szikrázón hófehér öltözet.

Kedvesen szólt, még a hangja is mosolygott:
-Ne így, kis barátom!
Szelíd szeretettel vonzzad őket magadhoz!

Ijedt félelemmel tekintettem föl rá:
-Kicsi fiú vagyok.
Ki maga? És miért hallgatnának énrám?
-Segít az édesanyám, kit üdvözölsz imában
Háromszor naponta.
Közösen megszentelünk minden rosszat.

Nézd, amit most látsz, az a te hivatásod:
Ezekből a medvékből,

Kutyákból és farkasokból bárányt kell faragnod!

Akkor még nem értettem, de ma már látszik,
Miként fog
A legvadabb vadóc is szelíddé válni.

Ahogy azt Jézus Krisztus megmondta:
„Én szeretlek, és köztetek leszek
Mindenkor, és el nem hagylak soha!”

Mickó

A szervita nővérek jubileuma

Hívő közösségünk előtt ismert volt Váry József atya, akit rendi nevén Bonajuncta atyának hívtak. Templomunkban már Guszti atya idejében egészen haláláig a vasárnap 7 órai szentmisét végezte és utána gyóntatott. Az őt segítő nővérek is ide jártak, sőt a halála után sem szakadt meg a kapcsolatuk templomunkkal és a hívekkel. Sőt, az utóbbi esztendőben már többen is vannak, és fiatal nővér is van köztük.

Nagy változás történt azon a kelenvölgyi házon, amely József atya lakása volt. Átépítették, és ma egy – külsőleg is – kolostor jellegzetességével bíró épület lett. Az utcára néző színes ablakok is elárulják, hogy egy kis kápolna is található a házban. 2004. december 4-én áldotta meg a kolostort Takács Nándor püspök atya, ahol ma nyolc nővér él.

A szervita rend története

A szervita rendet hét firenzei kereskedő alapította 1233-ban. Elhagyták a várost, és felmentek a közeli Monte Senario hegyre, hogy remeteéletet éljenek. A pápai jóváhagyást 1255-ben nyerték el. Lelkiségük középpontjában a Fájdalmas Szűzanya tisztelete állt. A rend firenzei női ága a 19. században alakult, amikor néhány harmadrendi (segítők) csoporthoz tartozó hölgy a Ss. Annunziata (Legszentebb Angyali Üdvözet) templomban Giugliana Signorini vezetésével úgy határozott, hogy közös életet kezdenek el Firenze közelében. Ez 1854 körül történt. A szervita renchez kapcsolódó közösség 1877-ben elnyerte az érseki, és 1931-ben a pápai jóváhagyást. Alapvető szolgálatuknak tekintették, hogy képzést és nevelést nyújtsanak a nép legszegényebb rétegeinek. A világ több országában is megtelepedtek, így iskolákat, kollégiumokat tartanak fenn Olaszországban, Chilében és Indiában, elhagyott gyermekek teljes körű ellátását végzik Chilében, Magyarországon és Kolumbiában, és idős gondozását is vállalták több országban. De bekapcsolódnak a plébániák életébe hitoktatással és otthoni betegápolással.

A magyarországi rendtartományt 1922-ben alapította Marchi M. Cirill szervita atya és Baitz M. Erzsébet nővér. 1950-ben feloszlatták a rendet is a többihez hasonlóan (110 tagja volt), és 1991-ben újra indult a szerzetesi élet. Részben visszakaptak néhány épületet, illetve magánházakból, ahol eddig éltek, közösségi házat alakítottak ki. A magyar és a firenzei rendtartomány 1999-ben egyesült.

A zarándokút

A kongregáció 150 éves jubileumi ünnepségeire október elején került sor a firenzei anyaházban. Erre az ünnepségre hét nővérral és egy kísérővel mentünk Firenzébe. Az első napi hosszú utazás után nagyon jól esett a kedves fogadtatás a biviglianoi kolostorban, amely Firenze melletti kis hegyi falucskában van, egy csodálatos fenyőerdő ölelésében. Természetesen eredeti olasz ételekben volt részünk, ami nem volt mindenki számára ismert.

Már a második nap bementünk Firenzébe, az anyaházba. Paola Romoli rendfőnök nővért ismerősként köszöntöttük, hisz a kelenvölgyi ház megáldásán itt volt. A nővérek, mint egy nagy család tagjai boldog örömmel és örvendéssel köszöntötték egymást még akkor is, ha most látták egymást először. Jozefa nővérnek nagy vágya teljesült, hogy 88 éves korában megláthatta rendjük központját. Ancilla, Bona, Petra és Tarzícia nővérek is ismerősökkel találkozhattak. Eszter és Krisztina nővéreket, akik olaszországi renházakban készültek hivatásukra, pillanatok alatt magukkal vitték fiatal társaik. A találkozás mindenkinek örömet jelentett. A kápolnában a csendes imádság után latinul csendült fel a Salve Regina, a Szűzanyát köszöntő ének.

Minden napnak megvolt a maga öröme. Meglátogattuk az idős nővérek otthonát, különösen is bensőséges volt az Angyali Üdvözet templomának meglátogatása, ahonnan a szerzetesrend női ága elindult. A kegyoltárnál bemutatott misében adtak hálát a nővérek a sok kegyelemért, amelyben rendjük, és személy szerint mindannyian részesültek.

Emlékezetes volt a látogatásunk a Monte Senario hegyén, ahol az ősi alapítású kápolnát és kolostort néztük meg, hosszan elidőzve a szent alapítók kápolnájában. Az itt lakó szervita atyák a világ különböző országából érkeztek, és amíg a kolostor szépségét és légkörét élveztük és csodáltuk, nagyokat lélegezve szívtuk magunkba a fenyők csodás illatát. A mozgalmas napokba még belefért egy római utazás is. A forgalmi dugó miatt már csak

a pápai kihallgatásról távozó tömeggel találkoztunk. Az azonban nagy elégtétel volt, hogy a nővérek le tudtak menni II. János Pál pápa sírjához, és a római házukban is látogatást tehattünk.

A jubileumi események közé tartozott a szombat esti színházi előadás a rend alapításáról és mai életéről. A szentmise ünneplésében a világon működő rendházak képviselői jelen voltak az anyaház kápolnájában. A szervita rendfőnök atyával többen koncelebráltunk. Beszédében a nővérek küldetéséről szolt, kiemelve, hogy mindenki a maga helyén tegyen tanúságot elkötelezettségéről. A misére való bevonulás az indiai nővérek liturgikus tánca kíséretében történt, közös imától és énektől zengett a kápolna. A fényképezés után az ünnepi asztalnál olasz és indiai ételeket szolgáltak fel, s bár szakadt az eső, de ez egyáltalán nem kisebbitte örömmünket.

Hétfőn még búcsúest volt, majd kedden majd egész napos út után – Genován túl – meglátogattuk a 90 éves Benedicta nővért, aki egy betegothonban lakik ágyhoz kötötten. A magyar beszéd hallatára teljesen felvidult, és volt tanítványaival visszaemlékezett a régi eseményekre és súlyos megpróbáltatásaira az üldözések idején. Közös magyar énekek és imák tették feledhetlenné az ott töltött órácskát. Másnap Vicenzában annak a házaspárnak a vendégszeretétét élveztük, akik sokat segítenek a mezőkeresztesi intézet működésében.

Meg kell említenem az út két hősét, Eszter nővért és Csillát, akik egymást váltva, vezették a mikrobuszt, és lehetővé tették a hosszú utazás technikai lebonyolítását.

Újra itthon

Amikor október 6-án hajnalban a kelenvölgyi ház elé kanyarodtunk, bár nagyon fáradtak voltunk, de az élményeink maradandóak, amelyeket a fényképeket látva újra felidézünk. Isten áldásával és a Szűzanya oltalma alatt jártuk utunkat és gazdagodtunk lelkileg. Hála és köszönet mindazoknak – elsősorban Edit nővérnek – akik hozzásegítettek e szép zarándokút megvalósításához.

István atya

Benelux körút az első állomás: Melk

E nyolcnapos utazás valódi célja a Benelux országok meglátogatása volt, de a hosszú autóbuzos út lehetőséget adott útközben is turisztikai látványosságokra.

Aki Ausztrián keresztül utazik az A1-es autópályán, mindig láthatja a Melki Apátság imponáló barokk épületegyüttesét. Jelen utunkon nemcsak a távolból láttuk, hiszen első megállónk éppen az osztrák Dunakanyar (a Wachau) nyugati kapujában álló Melki Apátság volt.

Melk már a római időkben is ismert volt, örutorony vigyázta a Birodalom hozzá tartozó területét. Később az avarok vezetése alatt földművesek éltek itt, majd Nagy Károly alatt a település fejlődésnek indult. A magyarok 907-ben elpusztították, de később ismét benépesült, majd a 11. században idetelepültek a bencések. Az apátság története gazdaságilag és erkölcsileg is együtt hullámozott az európai szerzetességgel, hol fellendült, hol a fegyelem lazulása miatt gyengült, szétesett. A kolostorépület is többször elpusztult és újraépült. A jelenlegi barokk forma a 18. század első felében alakult ki, és az elmúlt néhány évtizedben került felújításra. Ma helyreállítva, teljes pompájában látható ez az impozáns kolostor együttes.

A buszparkolóból rövid sétával lehet a kolostor területére bejutni. Két hatalmas bástya között jutunk be az apátság épületébe. A keleti bástyát 1652-ben emelték az erődítmény kiegészítőjeként, az északi bástyát optikai okokból építették hozzá. A magas talapzaton Szent Lipót és Szent Kálmán szobra áll. Ők ketten az apátság védőszentjei.

Kálmán a magyar származású Margit, skót királynő fia volt. Szentföldi zarándokútja közben Bécs mellett elfogták, s mivel összetévesztették egy kémmelel, megkínózták és megölték, fölakasztották egy fára. Isten azonban a halála után csodákkal védte meg ártatlanságát és szentségét: teste ugyanis, mely már hat napja függött a fán, nemcsak romlani nem kezdett, hanem mikor megsebeztek, friss vér folyt belőle. Sőt a fa, melyen a drága teher függött, új lombot hajtott. A kreuzensteini kastélyban Bécs mellett ma is őrzik a fát, melyre a hagyomány szerint fölakasztották. Kálmán teste a melki kolostorban nyugszik. Tisztelete már 1014-ben elkezdődött, és gyorsan elterjedt Ausztriában, Tirolban, Bajorországban és Magyarországon. 1713-ban, mikor járvány pusztított egész Ausztriában, Melk városa Szent Kálmán segítségül hívása után érintetlen maradt.

Egy oldalán nyitott, kupolával beboltozott nyolcszögletű kaputérségen át az első udvarba jutunk. Jobbra az egykori erődítmény két Babenbergi tornyának egyikét láthatjuk.

A palotaszzerű keleti homlokzatot a Melki Feszületnek, az apátság egy drága kincsének másolata uralja. Az oromzat felirata "absit gloriari nisi in cruce" (nincs más dicsőség, csak a kereszt általi). A boltíves kapu fölött található egy kis erkély, ahonnan az apát a vendégeket köszöntheti, alatta az apátság címere: kék mezőben két keresztbe tett aranykulcs. Kis talapzaton áll a két apostolfejedelem, Péter és Pál, a templom védőszentjei.

Az első udvarból, az úgynevezett kapus udvarból a trapéz alakú udvarba érünk. A szemünk előtt a templom kupolái és a kupolák oldalából kiugró tornyok láthatók: a ház főtengelyén állunk. A szökőkút csak a 19. század elején került Melkbe Felső-Ausztriából a megszüntetett waldhauseni kanonoki templomból.

A kert bal oldali részén lévő bejáraton megyünk be a kolostorba, és a császári lépcsőn keresztül érjük el a császári folyosót, ahonnan a császári szobák nyílnak. E szobákat ma nagyrészt múzeumnak rendezték be, ahol az apátság történelmi, művészeti és korunkbeli jelentőségét dokumentálják. Az egyes szobákat különböző színű fényekkel világítják meg, és minden egyes teremnek címe van, ami a bemutatott tartalomra is utal. Ez alapján haladunk keresztül a múzeumon.

1. terem. Hallj - és tárd ki szíved kapuit: Szent Benedek szerzetesi szabályzata (Regulája) azt írja elő, hogy az imádság, a munka és a tanulás (ora et labora et lege) képezze a közösségi élet alapját. Ez a szabályzat a "hallj" németül „höre” szóval kezdődik. A terem közepén álló asztalon egy középkori, kéziratos Regula található.

2. terem. Isten és az emberek háza: 1040 óta élnek itt bencések. Magát az Apátságot 1113-ban alapították. Az 1014-ben Bécs közelében mártírhalált halt Szent Kálmán mind a mai napig az apátság és Melk városának védőszentje. A Melki Feszület 1040-ben érkezett Melkbe.,

3. terem. A történelem hullámhegyei és -völgyei: a reformáció szele az osztrák kolostorokat is elérte, melyek így a felbomlás szélére kerültek. Az ellenreformáció hatására Melk hamarosan ismét a kolostori fegyelem mintapéldája lett. A fellendülés az apátság barokk újjáépítésében is kifejezést nyert.

4. terem. Az élet fája: egy ember nagyságú, késő román stílusú kereszt, amely Bécs legrégebbi templomából származik, 1799-ben ajándékként került a Melki apátságba.

5. terem. Mert most tükör által látunk: a tükörterembe érünk. A barokk életérzés számára minden csillogott, az ember csodálatos világban tükröződött - hite révén mélységes örömet élt meg és hite tartást, erőt biztosított számára. Az itt bemutatott szakrális tárgyakat, kelyheket, monstranciákat, keresztek és egyéb arany és ötvös-remekeket részben mind a mai napig használják az ünnepélyes istentiszteletek alkalmával.

6. terem. Földi mennyország: a kolostorok a szellemi, az egyházi és a kulturális élet jelentős pontjaivá váltak: falaik között virágzott a tudomány, s a művészet. Az itt kialakuló művészet egyrészt igen emberi volt - örömet lel a csillogásban, a nagyvonalú formákban, a színekben és minden szépben és jóban.

7. terem. A jövő felé vezető út: gótikus táblakép, amelynek belső oldalán a Szenvedéstörténet, a hátulsó oldalán Jézus életéből való jelenetek láthatók

8. terem. Város a hegyen: az apátság a park és a kolostor ma nagyszerű egységet képez. Az apátság makettjének segítségével el tudjuk képzelni a létesítmény teljes méretét.

A többi helyiség már nem tartalmaz „címekeket”. Utunk a nagy reprezentatív díszterembe és étkezőbe, a Márvány-terembe vezet, ahol mindössze az ajtókerete és a párkány valódi márvány, a falak marmarványból készültek. A mennyezeti freskó értelme: az államhatalom bölcsességével és önmérsékletével elűzi a sötétet, a gonoszt, a kegyetlent, így a fény, a jóság és a szépség a tudomány és a művészet által kialakított birodalmához vezet. (Ez valóban a barokk gondolkodása; ma ki gondol az államhatalommal kapcsolatban erre?)

A márványteremből a hatalmas teraszra érünk. Elénk tárul a Duna és környéke. Szép a rálátás a városra is.

Megfordulva láthatjuk, hogy a templom magasra törő tornyaival és kupolájával egyértelműen uralja az apátság épületét. A tornyok között két angyal társaságában hatalmas szobor áll: a minden emberi életnek új értelmet adó, feltámadt Jézus. A halál feletti győzelem jeleként tartja kezében a keresztet.

A teraszról a könyvtárba jutunk. A könyvtár mintegy 100.000 kötetet, ebből 1200 db. 9-15. századi kéziratot, 600 db. 17-18. századi kéziratot és 750 ösnyomatot őriz. A mennyezeti freskó a hit allegóriája. A központi alak körül (egy asszony egyik kezében hétpecsétes könyvet és az apokalipszis bárányát tartja, a másikban egy pajzsot és a Szentlelket galamb képében) a négy fő erényt ábrázoló külön csoport lebeg: az okosság, az igazságosság, a lelkielőadás és az önmegtartóztatás: a "természetes" erény "természetfeletti" hithez kell, hogy vezessen.

Az ajtót őrző, fából faragott négy alak a négy fakultást ábrázolja: a jogot, az orvostudományt, a filozófiát és a teológiát. Magas állványon áll a földgömb a 17. század világának ismerete szerint. Vele átellenben az ég gömbje látható.

Teljesen a barokk szellemében csodálhatjuk meg a templombelsőket. A belső tér, a mennyezeti freskók színárnyalatai, a falak marmarványa, valamint a felső rész színei (arany, bronz, narancs, okker, szürke és zöld) egyedülálló szín és forma-világot alkotnak. Szerintem az általam látott barokk templomok egyik legszebbike a melki. Sajnos részletesen megnézni szinte sohasem tudtam, mert vagy szentmise volt, vagy valamiért zárva volt, vagy valami mást találtak ki a helybéli biztonságiak. Most éppen délre értünk oda, és két árva szerzetes zsolozsmát énekelt, ezért gyorsan kiküldtek minket a templomból. Visszaemlékszem, hogy jó évtizede, amikor István atyával egy zárandokúton voltunk, akkor sem engedtek be szentmisét mondani minket a főoltárhoz, akkor is csak egy mellék-kápolnában (ami egyébként nagyon szép volt) lehetett misézni.

Visszasétálunk a buszhoz. Ehhez végig kell haladni újra az udvarokon megcsodálva a barokk kerteket is. Hamarosan elérünk a buszhoz. Még egy pillantás az apátságra és indulunk tovább Passaubá. Ez azonban már a következő történet.

Madaras Gábor

A gonoszlélek hatalmának korlátai

A gonoszlélek a Mennyszágból való kiűzetésekor bizonyos mértékű angyali hatalmat vitt magával a kárhozatba. A „Lucifer” szó „fényhordozót” jelent - neve pontosan erre utal. Lucifer hatalma ugyan igen korlátozott, de elegendő lehet például az emberek megtevesztésére, az isteni csodák hitelességének kompromittálására.

Érdekes szentírási példa tárul elénk a 10 egyiptomi csapás leírásából (Kivonulás Könyve 7-11). Az Úr megbízásából Mózes és Áron feladata, hogy engedékenységre bírja a fáraót: engedje kivonulni Egyiptomból a zsidó népet. A fáraó erre nem hajlandó, ezért az Úr általuk csodajeleket tesz, csapásokkal sújtja Egyiptomot, hogy a fáraó végül is engedje el őket.

„Az Úr így szólt Mózeshez és Áronhoz: Ha a fáraó felszólít benneteket, hogy mutassatok csodajelet, akkor mondd Áronnak: Vedd a botodat és dobd a fáraó elé, az majd kígyóvá változik. Mózes és Áron a fáraó elé járultak és úgy tettek, ahogy az Úr parancsolta. Áron a fáraó elé dobta a botját, s az kígyóvá változott. Erre a fáraó hívatta a tudósokat és varázslókat, s az egyiptomi varázslók ugyanazt a jelet mutatták tudományukkal. Mind ledobták botjukat s azok kígyóvá változtak. Áron botja azonban elnyelte botjait.” (Kiv 7, 8-12)

Az egyiptomi varázslók mögött nyilvánvalóan a gonoszlélek áll, aki hiteltelenné akarja tenni az isteni csodajelet: „Éz is valami?” jelszóval. Áron botja azonban elnyeli a varázslók kígyóit, vagyis az isteni csodatevő hatalom már itt felülkerekedik az ördögin. De a fáraó szíve kemény marad és következik az újabb próbatétel, az 1. csapás, amikor a víz vérré változik:

„Mózes és Áron úgy tettek, ahogy az Úr parancsolta. (Áron) felemelte botját s a fáraónak és szolgálóinak szeme láttára rácsapott a folyó vizére, s a folyó egész vize vérré változott... De az egyiptomi varázslók a maguk tudományával ugyanazt művelték. Ezért a fáraó szíve kemény maradt...” (Kiv 7 20-22)

Látható a történetből, hogy a gonoszlélek versenyre kel az isteni hatalommal és ezt az isteni csodatételt is semlegesíteni tudja. Aztán következik a második csapás, amikor békák lepnek el mindent:

„A Úr így folytatta Mózesnek: Parancsold meg Áronnak: nyújtsd ki kezedet a bottal a folyók, a csatornák és a mocsarak fölé, hogy békák lepjék el Egyiptomot. Áron kinyújtotta karját Egyiptom vizei fölé, erre előjöttek a békák és elborították Egyiptom földjét”. ... De a varázslók ugyanezt tették és tudományukkal békákat hoztak Egyiptom földjére”.

A Sátán saját csodatevő hatalmának bevetésével még ezúttal is sikeresen száll szembe az isteni akarattal. A harmadik csapásnál, a szúnyoginvázióknál azonban hatalma már megtörik és véget ér. A Szentírás elmondja, hogy: „Az egyiptomi varázslók is megkísérelték, hogy mesterségükkel szúnyogot hívjanak elő, de nem volt sikerük”. (Kiv 8, 14).

A további hét csapás hiteltelenítésére a Sátánnak már végképp nincs „puskapora”, sőt a hatodik egyiptomi csapásnál maguk a varázslók is tehetetlen áldozatokká válnak: „A varázslók kelevényeik miatt nem is állhattak Mózes elé, mivel a kelések a varázslókon és minden egyiptomin kifakadtak”. (Kiv 9, 11)

Mindebből azt a tanulságot vonhatjuk le, hogy a gonoszlélek is rendelkezik bizonyos csodatevő hatalommal, amelyet szemfényvesztésre, az emberek megtevesztésére fel tud használni, ha Isten megengedi ezt a számára, de nem kelhet versenyre Istennel, hatalmának korlátai élesen kirajzolódnak.

Kesselyák Péter

Karitás Hírek

A Szent Mihály napi búcsú templomunk életének egyik legszebb és legközkedveltebb eseménye. Ebben az évben is nagyszerű lelki és egyéb programok várták a kedves híveket. Igen népszerű volt a használt ruha és könyv válogatás. Sok holmi talált új gazdára. Különösen a gyermekruhák iránt volt nagy az érdeklődés.

Köszönjük a hívek adományait és kérjük továbbra is a tiszta, nem szakadt állapotban lévő ruhákat.

Csoportunk egyik közös lelki élménye volt szeptember 5-én Boldog Kalkuttai Teréz Anya ünnepén a közös szentmise. Arra kértük közösen névadó védőszentünket, járjon közben értünk, hogy hozzá hasonlóan, önzetlenül szolgáljuk a rászorulókat és amikor adunk, akkor mindig legyen benne Jézus szeretetéből egy darabka.

A plébániai szentségimádási napon elmélkedéseink, imáink, énekeink azért áldották az Urat, mert segít abban, hogy az Ő akarata szerinti közösség legyünk. Őelőtte akarunk összekovácsolódní, egységben lenni, a plébánia egyik aktív lelki csoportja lenni. Tapasztaltuk, hogy csak vele egységben tudjuk megoldani közös programjainkat és problémáinkat is.

Az évenkénti egyházmegyei karitász lelkinapon, az idén is együtt mentünk és szeretettel bátorítva, reménykeltően vezetve tértünk haza. Mindig is nehéz volt otthagyni a "Tábor-hegyi" miliót.

Az Erzsébet kenyér megvásárlásával, plébániánk karitász tevékenységét támogatták az adakozó hívek. Köszönjük szépen.

A X. Katalin - bál fergetegesen sikerült. Az eddigi évekhez képest igen sokan voltunk. Nagyon jó volt a zene, a hangulat a szervezők legnagyobb örömére. A bál úgy indult, hogy ez lesz az utolsó az érdeklődés hiánya

miatt, de a kérések és a felkínált segítségekre való tekintettel ez a döntés vissza lett vonva. Tehát: jövőre találkozunk!

A karácsonyi készülődés munkacsoportunkban lázasan folyik a cikk írásának idején. Elsőpénteken az atyák már elvitték beteg testvéreinkhez saját készítésű ajándékainkat. Csomagolás alatt állnak az ajándékok, amit karácsony előtt hordanak szét lelkes testvéreink a nagycsaládosoknak és a kevés nyugdíjból élőknek. A műsor összeállítása is elkészült a karácsonyvására, ahol fiatalok csoportja színdarabot ad elő.

Reméljük szeretetünket sugározzák azok az apróságok amit bele tudunk mi is tenni a plébániai közösség SZERETETCSOMAGJÁBA. Mi sem szeretnénk üres kézzel állni a gyermek Jézus jászla előtt. Nekünk megadatott az is, hogy ezekkel az apró munkákkal együtt álljunk készen arra a pillanatra amikor kimondhatjuk az Eljövendőnek: SZERETLEK

Legyen áldott az ünnepe minden albertfalvi embernek. Ezt kívánja a karitás munkacsoport vezetője

Murányi Kati